

[Lilli Gyldenkilde]

Så vil jeg sige til ministeren for det nordiske samarbejde, at jeg synes, vi har haft en god diskussion i dag, som har afsløret de nuancer, der er i vores opfattelse af, hvordan vi skal arbejde videre, også de ret store nuancer, der er omkring spørgsmålet: Hvordan får vi placeret Norden på det europæiske kort?

Det er det, jeg har prøvet at sige med skiftende held, men jeg tror da, at det nogenlunde lykkedes til sidst at sige, at det er en vigtig udvikling, som vi skal tage del i, hvor vi ikke kun skal spekulere på Danmark, men på, at hele det nordiske område nu skal placeres ind de kommende år, hvor de nye retningslinjer og nye skinner, om jeg så må sige, i hele Europa bliver lagt.

Dér er det selvfølgelig min bekymring, at vi kun gør det, at vi sætter os ned og afventer og siger til de øvrige nordiske lande: I skal allerhelst blive medlem af EF, for det er den bedste metode til at få indflydelse på tingene. Det er klart, at det er den bedste måde at få indflydelse på tingene og også den bedste måde at få gode aftaler på, men der er altså også nogle muligheder for at få gode aftaler, hvis der er nogen i EF, der vil støtte, at EFTA, hvor de øvrige nordiske lande nu forhandler, får nogle gode aftaler. Det er det, jeg hele tiden har efterlyst; det bør vi gøre, og dér bør vi være brohoved og ikke kun i Nordisk Råd beslutte Øresundsbro og Storebælt. Det håber jeg forstås i den ånd, hvori det er sagt.

Man kan nogle gange være utålmodig, i hvert fald når man som vi har taget initiativer som f.eks., at Norden skulle blive enig om at bruge nogle penge på miljøteknologi til de lande, der griser mest omkring Østersøen – DDR og Polen f.eks. Vi foreslog det i 1984-85, og det blev sablet ned den ene gang efter den anden, og hørings svarene var meget forskellige osv.

Men i dag kan jeg glæde mig over, at vi på sessionen i Reykjavik altså skal beslutte, at der bliver nogle muligheder for det, som vi foreslog i 1984-85. Tålmodighed er en dyd, siger man, men jeg synes altså, det er en stor belastning i det nordiske arbejde en gang imellem. Og den bliver sat på en hård prøve, den tålmodighed, skal jeg hilse og sige.

Hvis ikke vi havde Nordisk Råds parlamentarikergruppe, altså Nordisk Råd, så tror jeg ikke, der skete så meget, fordi alle de ting, som vi nu tager beslutninger om, og som vi har taget beslutninger om i al den tid, jeg har været med,

har haft deres udgangspunkt i, at der er nogle parlamentarikere, der har foreslået det. Så er det gået igennem systemet, nogle gange frem og tilbage en 3-4 gange, det er blevet lavet lidt om osv., men det er parlamentarikerne, der har taget initiativerne hele vejen igennem, og det synes jeg har været godt. Og jeg synes, det er smadder godt, når så også ministrene i ministerrådet begynder at tage det alvorligt, selv om der nogle gange kan gå lidt lang tid fra en beslutning i Nordisk Råd, og indtil vi ser, der bliver gjort noget ved det. Men det må vi jo så hjemme i vores parlamenter – og det er det, jeg gør her – sige til vores ministre.

Dér er det godt, at vi får de samtaler, som vi nu er i den lykkelige situation at vores minister på området inviterer til med jævne mellemrum, og hvor vi kan tage disse ting op med ministeren. Dette siges, for at det ikke skal lyde, som om det er en barsk affære alt sammen, som om man er utilfreds med det hele. Sådan er det ikke. Jeg tror, det er fremgået klart af det, jeg har fremført i dag om Nordisk Råds beretning og det fremtidige arbejde. Det er gået på, at jeg er lidt utålmodig; jeg synes, vi kunne gøre mere, jeg synes, vi kunne gøre det bedre, jeg synes, vi kunne gøre det hurtigere. Og så glæder jeg mig i øvrigt til sessionen.

Sønderby (V):

Da jeg kom i Nordisk Råd for nogle år siden, var der også beretningsafgivelse til Folketinget, og der skete ikke mere. Man nævnte det, og så blev der ikke sagt mere. Senere er der så kommet en debat herinde i forbindelse med beretningen, og jeg tror egentlig, at både den nuværende minister og den forhenværende minister har haft udmærket af den her debat, vi har haft i dag. Vi andre har også haft det.

Det blev sagt af fru Dorte Bennedsen, at internationalt samarbejde ikke kan måles – det være også sagt til hr. Mogens Elvensø; nu er han gået, så det kan han altså ikke engang høre. Man kan jo ikke måle, hvad vi laver i Interparlamentarisk Union. Man kan ikke måle, hvad vi laver i FN – dér er det embedsmændene, der taler. Nu er der rejst nogen kritik. Jeg kan ikke, da hr. Poulsgaard sidder i formandsstolen, komme for tæt ind på det, men jeg vil alligevel sige, at de taler, som hr. Poulsgaard har holdt, i hvert fald ikke er lavet i sekretariatet. Det tror jeg jeg kan sige. Det kan godt være, hr. Pouls-